

Arrest

nr. 210 782 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TUCI
Dejonckerstraat 51/16
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 december 2015 tot intrekking van de verblijfstitel en tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldde zich op 12 december 2015 aan bij de grenspolitie in de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Pristina, Kosovo. Hij was in het bezit van een geldig paspoort en van een Belgische verblijfstitel type C, geldig van 6 oktober 2014 tot 22 september 2019. Op basis van de Schengenstempels in zijn paspoort is gebleken dat hij het grondgebied had verlaten op 28 november 2014.

1.2. Op 12 december 2015 werd de beslissing genomen tot intrekking van de verblijfstitel. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“U komt naar België terug op basis van

x De C-kaart met nummer 201313796, geldig van 22/09/2014 tot 22/09/2019.

Uit de uitreisstempel dd. 28/11/2014 in uw nationaal paspoort blijkt dat u

x Het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds meer dan

x 1 jaar

(...)

Artikel 19, § 1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling, die op grond van artikel 15bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EU-burger of het familielid van een Eu-burger die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3, 1° van KB van 08.10.1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van méér dan 1 jaar op voorwaarde dat deze "vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren." Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door het gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft, en uw verblijfsdocument bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart”

1.3. Op 12 december 2015 werd de beslissing genomen tot teruggrijping van verzoeker. Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

1.4. Er werd een vlucht voorzien op 14 december 2015. Verzoeker is zonder verzet vertrokken.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij kan niet worden gevolgd waar ze in haar nota opwerpt dat huidige vordering meer dan 15 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissingen werd ingediend, waardoor zij laattijdig is. De bestreden beslissingen werden immers betekend door de Federale Politie op 12 december 2015, samen met een beslissing tot vasthouding in een gesloten centrum. Verzoeker was derhalve niet vastgehouden op het ogenblik dat de bestreden beslissingen betekend werden en dus geldt de gewone beroepstermijn van 30 dagen. De uitzondering van de verkorte beroepstermijn van 15 dagen mag immers niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die bij de kennisgeving van een beslissing

nog niet is vastgehouden doch pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van die beslissing zelf (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230 528).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, *ratione temporis*, dient dan ook te worden verworpen.

2.2. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst erop dat de verzoekende partij werd gerepatrieerd op 14 december 2015 zodat de bestreden beslissing tot teruggrijping werd uitgevoerd, wat niet ongedaan kan worden gemaakt. De verzoekende partij betwist of weerlegt dit niet en erkent dat er geen belang meer voorhanden is voor zover haar beroep is gericht tegen de beslissing tot teruggrijping.”

2.3. Gelet op het voormelde is het beroep onontvankelijk voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingediend tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen in de nota met opmerkingen, is dan ook gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor het zover het werd ingediend tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivatie van bestuurshandelingen en van de artikelen 2 en 3, eerste alinea, 3° en 4° van de wet van 15 december 1980”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat, in casu, de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Dat de bestreden beslissing niet alle feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

Dat verzoeker een geldige verblijfstitel heeft;

Dat verzoeker nooit meer dan een jaar het Belgisch grondgebied heeft verlaten;

Dat verzoeker na zijn reis, dd. 28.11.2014, twee keer in 2015 voor een korte termijn heeft gereisd naar Pristina en daarna naar België is teruggekomen;

Dat hij de bus heeft genomen omdat dat vervoermiddel goedkoper is (stuk 4);

Dat het immers goedkoper was om de bus te nemen van Pristina naar Keulen, waar zijn zoon hem kwam ophalen.

Dat DVZ geen rekening hield met het feit dat het nationaal paspoort alleen de reis met vliegtuig vermeldt zonder de reizen met de bus;

Dat DVZ bijgevolg onterecht heeft verklaard dat verzoeker meer dan één jaar het Belgisch grondgebied heeft verlaten;

Dat verzoeker op 2.05.2015 en 12.12.2015 naar België is teruggekomen (stuk 4);

Dat de bestreden beslissing bijgevolg geen rekening houdt met alle feitelijke en juridische elementen van de zaak;

Dat DVZ overigens een beslissing heeft gegeven zonder een gedetailleerde onderzoek van de feiten;

Dat de genomen beslissing zonder twijfel de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivatie van bestuurshandelingen en van de artikelen 2 en 3, eerste alinea, 3° en 4° van de wet van 15 december 1980 schendt ;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van “*de artikelen 2 en 3, eerste alinea, 3° en 4° van de wet van 15 december 1980*”. Verzoeker laat immers na te duiden op welke wijze voormelde bepalingen geschonden werden door de eerste bestreden beslissing.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat ze verzoeker aanwijft dat hij het grondgebied van de Europese Unie sinds meer dan 12 maanden verlaten heeft. Verzoeker acht het een standaardmotivering maar zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de motivering niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, te meer daar hij de motieven van de eerste bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De eerste bestreden beslissing betwist niet dat verzoeker in het bezit was van een geldige verblijfs-titel. Ze wijft verzoeker echter wel aan dat hij langer dan 12 maanden het grondgebied van de Europese Unie heeft verlaten en verwijst hierbij naar een resem reglementaire bepalingen. Verzoeker betwist niet

dat hij niet langer dan 12 maanden afwezig mocht zijn uit het Rijk. Kernpunt van zijn betoog is dat hij nooit meer dan een jaar het Belgisch grondgebied verlaten heeft. Meer bepaald betoogt hij dat hij na zijn (uit)reis op 28 november 2014, twee keer in 2015 voor een korte termijn heeft gereisd naar Pristina en daarna terug naar België is gekomen. Hij specificeert hierbij op 2 mei 2015 en 12 december 2015 terug naar België te zijn gekomen en dat deze reizen per bus geschieden. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn betoog naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift.

3.6. Uit verzoekers betoog kan worden afgeleid dat dit gericht is tegen de vaststelling dat op basis van de Schengenstempels in zijn paspoort is gebleken dat hij het grondgebied had verlaten op 28 november 2014. Stuk 4, bestaande uit twee reisbescheiden, werd niet eerder voorgelegd aan de verwerende partij. De Raad kan geen schending van de materiële motiveringsplicht vaststellen op grond van een stuk waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat ze de eerste bestreden beslissing trof. Alleszins kan de Raad geen bewijswaarde toekennen aan bescheiden waarop cruciale data manueel werden ingevuld. De stukken op zich tonen ook niet aan dat verzoeker daadwerkelijk op 2 mei 2015 en 12 december 2015 per bus van Kosovo naar Keulen is gereisd (van België wordt geen gewag gemaakt), nog daargelaten de vaststelling dat ook indien verzoeker over land van Kosovo naar Keulen reist, hij niet anders kan dan bij het betreden van de Schengenunie een grenspost te passeren waar hij zijn paspoort dient te overleggen en er een inreisstempel wordt aangebracht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.7. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privé en familieleven beschermt.

Dat de Raad van State in dat opzicht oordeelde dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280).

Dat artikel 8 van het EVRM niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord beschermt, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

Dat de Raad van State zich hierover reeds verschillende malen heeft uitgesproken:

« Le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision.» (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

Dat de Raad van State ook hierover zich reeds uitsprak:

« Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée » et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Dat een inbreuk op artikel 8 EVRM dan ook enkel toegelaten is indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving;

Dat verzoeker, in casu, werd teruggedreven, terwijl zijn vrouw en zijn zoon, geldig in België verblijven (stuk 3);

De bestreden beslissing houdt onrechtmatig geen rekening van voormelde elementen.

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten en artikel 8 EVRM.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn “.

3.8. Artikel 8 van het EVRM kan alleen maar geschonden zijn voor zover er wordt aangetoond dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven dat in België wordt geleid. Verzoeker verwijst naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift en stelt niet meer dan dat zijn vrouw en zijn zoon geldig in België verblijven. Stuk 3 bevat niet meer dan een kopie van de C-kaart van verzoekers echtgenote. Net zoals verzoekers geldige C-kaart niet aantoont dat hij daadwerkelijk in België vertoefde, toont de C-kaart van zijn echtgenote evenmin aan dat ze daadwerkelijk in België verblijft. Dat blijkt niet uit het administratief dossier en verzoeker toont het ook niet aan. Het blijkt ook niet dat verzoekers zoon nog in België verblijft, laat staan dat verzoeker aantoont dat hij een band van afhankelijkheid heeft met hem die verder gaan dan emotionele banden. De Raad merkt nog op dat blijkens het administratief dossier verzoeker op 12 december 2015 geweigerd heeft mee te werken aan het invullen van een vragenlijst waarbij aan de hand van gestandaardiseerde vragen gepeild wordt naar een gezinsleven. De eerste bestreden beslissing verhindert alleszins niet dat, mochten verzoekers echtgenote en zoon daadwerkelijk in België verblijven, verzoeker alsnog de gepaste verblijfsprocedures kan opstarten om zich met hen te verenigen. Verzoeker maakt ten slotte nog gewag van een privéleven in België maar concretiseert dit niet. Met een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State toont verzoeker niet aan dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM in zijn geval.

Het tweede middel is ongegrond.

3.9. In een derde middel werpt verzoeker op, *“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak;

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht’ (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31);

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet al de stukken van de zaak toegevoegd in acht genomen;

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht;

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht;

De DVZ moest alle elementen van de zaak in rekening nemen, te meer omdat verzoeker meer dan vijf jaar een geldige verblijfstitel had;

Dat DVZ bijgevolg een onevenredige beslissing heeft genomen gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak:

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.10. Verzoeker doet niet meer dan een theoretische betoog te voeren inzake de zorgvuldigheidsplicht en te poneren dat de verwerende partij niet met alle elementen van de zaak rekening heeft gehouden. Verzoeker specificeert echter niet over welke elementen het gaat. Waar hij opwerpt dat hij gedurende meer dan vijf jaar een geldige verblijfstitel heeft gehad, maakt verzoeker niet duidelijk hoe dit element tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, gelet op de juridische motieven die figureren in de eerste bestreden beslissing en die hij totaal onbesproken laat.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA